

پنطیکاست!

پنطیکاست!

این کلمه برای هر مسیحی، در هر جا، یادآور منظرهٔ پرشکوه قرارگیری زبان‌های آتش بر سر مسیحیان اولیه و افاضهٔ عطای شگفت‌انگیز زبان‌ها به‌عنوان نشانهٔ افاضهٔ روح‌القدس می‌باشد. این رویدادها در باب دوم کتاب اعمال رسولان ثبت شده است. اما آیا یادآوری این صحنهٔ حیرت‌انگیز کافی است؟ آیا نباید معنی عمیق‌تر این رویداد را جستجو کرد؟ این واقعه چه مفهومی برای آنانی که آنجا حاضر بودند، داشت؟ و امروز چه مفهومی برای ما دارد؟ پنطیکاست در اصل واژه‌ای است یونانی به معنی پنجاه. این کلمه در ترجمهٔ یونانی تورات، نام یکی از سه عید بزرگ یهودیان بود. در زبان عبری، این عید را “عید هفته‌ها” می‌نامیدند که شرح آن در لاویان باب ۲۳ و تثنیه باب ۱۶ آمده است. این دورهٔ پنجاه روزه که منتهی به این عید می‌شد (نام پنطیکاست یا پنجاهه به همین جهت بر آن گذارده شده است)، از فردای آخرین شبیهٔ عید پَسَح (فِصَح) آغاز می‌شد. در اولین روز این پنجاهه، اولین بافه از نوبر گندم را همراه با برهٔ قربانی به حضور خداوند می‌آوردند. در روز پنجاهم، یعنی در روز پنطیکاست، دو گِردۀ نان که با خمیرمایه و با آرد مرغوب پخته شده، باز همراه با برهٔ قربانی، به حضور خداوند آورده می‌شد. به این شکل، درو محصول را جشن می‌گرفتند. شور و شغف این جشن را به‌راحتی می‌توان تجسم کرد. پس از گذشت قرن‌ها، یهودیان پی‌بردند که این عید برای آنان معنایی عمیق‌تر در بردارد. عید پنطیکاست در ماه سوم سال عبری واقع بود، یعنی در همان ماهی که خداوند عهد خود را بر کوه سینا به موسی عطا فرمود (خروج ۱۹). خداوند وعده داده بود که اگر ایشان از فرایض این عهد اطاعت کنند، محصول ایشان را برکت خواهد داد (تثنیه ۲۸). پس جای تعجب نیست که برای قوم یهود، عید پنطیکاست نماد و مظهر تجدید عهد ایشان با خداوند بود. حال، بیایید به رویدادهای پنطیکاست عهدجدید نگاهی بیافکنیم. خداوند عیسی در روز تهیهٔ عید پَسَح مصلوب شد و در فردای سَبَّت پَسَح قیام فرمود. پیش از رنج صلیب، وعده داد که روح‌القدس را بفرستد (یوحنا ۱۴: ۱۶-۱۷). به هنگام غروب روز قیام (که اولین روز دورهٔ پنجاهه

منتهی به روز پنطیکاست بود)، عیسی از درهای بسته عبور کرد و خود را به شاگردان ظاهر فرمود. او دو بار شاگردان را با کلمهٔ «سلام» (سلامتی و آرامش)، تحیت گفت و آنگاه، بر ایشان دمید و فرمود: «روح‌القدس را بیابید!» (یوحنا ۲۰:۲۲). برای کسی که ایمان داشت، این نوبری بود برای عید پنطیکاست! بعد از پنجاه روز، «چون روز پنطیکاست رسید» (اعمال رسولان ۲:۱)، روح‌القدس نازل شد. روح‌القدس در وجود مؤمنین ساکن شد. همانگونه که گرده‌های نان تازه که در حضور خداوند در روز پنطیکاست تکان داده می‌شد، حاوی خمیرمایه بود، کلیسای تازه متولد شده، یعنی آنانی که در مسیح عادل شمرده شده بودند، در خود خمیرمایهٔ روح‌القدس را داشتند. و همانگونه که عید پنطیکاست مظهر عهد خدا با قوم یهود بود، افاضهٔ روح‌القدس نیز مظهر عهد و میثاق جدید خدا با تمام بشریت بود. این همان وعده‌ای است که خدا به زبان ارمیای نبی فرموده بود که «... با خاندان اسرائیل و خاندان یهودا عهد تازه‌ای خواهم بست، نه مثل آن عهدی که با پدران ایشان بستم... شریعت خود را در باطن ایشان خواهم نهاد و آن را بر دل ایشان خواهم نوشت و من خدای ایشان خواهم بود و ایشان قوم من خواهند بود» (ارمیا ۳۱:۳۱-۳۳). عهد قدیمی، عهدی بود بیرونی و مبتنی بر احکام و تشریفات؛ در حالی که عهد و میثاق نو، درونی است و بر دل و فکر انسان نوشته می‌شود. عهد قدیم نظامی بود که به گناه انسان اشاره می‌کرد، اما مجازات آن را به زمانی دورتر موکول می‌کرد؛ در این خصوص نویسندهٔ رساله به عبرانیان چه زیبا می‌گوید که «... این قربانی‌ها همه ساله، ... خاطرهٔ تلخ نافرمانی‌ها و گناهان‌شان را به یادشان می‌آورد، زیرا محال است که خون گاوها و بزها واقعاً لکه‌های گناه را پاک سازد» (عبرانیان ۱۰:۳-۴ ترجمهٔ تفسیری). اما میثاق جدید بر قربانی «یک‌بار برای همیشه» عیسی و بر عدالت او استوار است که تاوان تمام جهالت‌ها و بی‌ایمانی‌های ما را پس داد. حال، پنطیکاست امروز برای ما چه معنایی دارد؟ پاسخ آن، «تحول در زندگی» است. عیسی قربانی گناه و قربانی سلامتی ماست. اگر ایمان داشته باشیم که عیسی بر روی صلیب به‌جای ما مرده و اگر از گناهان‌مان توبه کنیم، میثاق و عهد جدید خدا شامل حال ما نیز می‌شود به‌عنوان نشان رابطهٔ جدیدمان با خدا بر اساس این میثاق، روح‌القدس در وجود ما سکونت می‌گزیند و ما را وارد جشن شاد و پر شکوه پنطیکاست می‌سازد. روح‌القدس ما را توانایی می‌بخشد تا شریعت محبت را به‌جا آوریم، محبت به خدا و به انسان‌ها. ما عضو خانوادهٔ الهی می‌گردیم و اجازه می‌یابیم آزادانه به حضور او داخل شویم. هر چقدر بیشتر تسلیم روح‌القدس شویم و اجازه دهیم که او وجود ما را کنترل کند، او ما را متوجه گناهان نهان و پوشیدهٔ زندگی‌مان می‌سازد و به ما قدرت می‌بخشد تا بر آن گناهان چیره شویم. معنای دیگر پنطیکاست این است که همراه با افاضهٔ روح‌القدس، مأموریت جدیدی نیز بر دوش ما گذارده می‌شود. عیسی به پیروانش دستور داد که «بروید و همهٔ امت‌ها را شاگرد سازید» (متی ۲۸:۱۹). اما به ایشان فرمود که پیش از حرکت، در اورشلیم بمانند تا روح‌القدس موعود را بیابند. بنابراین، هدف عطا‌ی روح‌القدس، اعلام خبر خوش انجیل به انسان‌هاست. به یک معنی پنطیکاست ابطال لعنت برج بابل است (پیدایش ۱۱، خصوصاً آیات ۶ تا ۷). زمانی که تمام بشر یک قوم بود با یک زبان و با یک هدف شرارت‌بار، خدا زبان‌شان را منقسم کرد تا هدف‌شان را باطل سازد و ایشان را پراکنده کند. اما در پنطیکاست، نقشهٔ الهی این بود که همهٔ مؤمنین به‌واسطهٔ روح‌القدس یک قوم گردند و یک هدف داشته باشند که همانا اعلام معرفت عیسی مسیح به جهان می‌باشد؛ و به ایشان یک زبان بخشیده شد تا این هدف را تحقق بخشند، و آن زبان محبت است. به گفتهٔ پولس، خدا «... این مسئولیت را به ما سپرده تا پیغام این آشتی را به دیگران نیز برسانیم ... ما سفیران مسیح هستیم. خدا به‌وسیلهٔ ما با شما سخن می‌گوید» (دوم قرنتیان ۵:۱۸ و ۲۰). این دعوتی است والا و افتخاری است بس عظیم برای هر ایماندار. امروز، این است مفهوم و پیام پنطیکاست برای ما!

پنطیکاست یعنی رابطه‌ای جدید با خدا، آغازی جدید، زندگی جدید، هدفی جدید، پیامی پیروزمند، و اطمینان از حیاتی نو در ملکوت جدید خداوند! باشد که در این پنطیکاست خداوند قلب و وجود شما را مالا مال از قدردانی نماید، قدردانی به خاطر این هدیهٔ پرارزش!